

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **H. A.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 8. 2004, č. j. 30 Az 17/2004 – 28, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2004, č. j. OAM-5650/VL-07-K01-2003, rozhodl žalovaný tak, že se žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o azylu) neuděluje, a že se na cizinku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí žalovaného především vyplynulo, že správní orgán neshledal naplnění zákonných podmínek vymezených v § 12 a § 13 zákona o azylu a k ustanovení § 14 téhož zákona uvedl, že po posouzení osobní situace a poměrů v zemi původu žalobkyně humanitární azyl neuděluje.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítala nezákonnost označeného rozhodnutí správního orgánu pro porušení § 3 odst. 3, § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád), neboť správní orgán

se její žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě a odůvodnění napadeného rozhodnutí jí nepřesvědčilo o správnosti postupu správního orgánu, když ten se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Vyslovila přesvědčení, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu zákona o azylu a má též za to, že na ni lze vztáhnout překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Pokud jde o skutkové důvody, na jejichž základě tvrdila uvedená porušení zákona, odkázala na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru, který s ní byl proveden a ostatní spisový materiál. Připomněla, že v případě návratu na Ukrajinu je ohrožena na životě pro svou odlišnou sexuální orientaci, pro kterou byla svým manželem několikrát napadena a skončila v nemocnici. Připustila, že se na orgány policie neobrátila, činila tak však záměrně v přesvědčení, že by tím svou situaci ještě zhoršila, neboť manžel má na policii známé a kromě toho je jí známo, jaký je pohled společnosti na homosexuály. V tomto směru se na Ukrajině necítí v bezpečí, a proto žádá ochranu. Navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Souhlasila s tím, aby soud o věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud v Hradci Králové napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a po právním posouzení skutkového stavu zjištěného ve správním řízení žalovaným, dospěl k závěru, že skutkový stav byl objasněn dostatečně, neboť žalobkyně neuvedla v průběhu řízení před žalovaným skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že byla v zemi původu pronásledována za uplatnění politických práv a svobod, ani skutečnosti, které by svou intenzitou odůvodňovaly její strach z pronásledování na Ukrajině z důvodů, na které pamatuje § 12 písm. b) zákona o azylu. V řízení před správním orgánem přitom nedošlo k žádnému porušení ustanovení o řízení a z tohoto pohledu není rozhodnutí nezákonné; z obsahu předloženého spisového materiálu naopak vyplynulo, že žalovaný si před vydáním rozhodnutí opatřil dostatek podkladů k objasnění skutečného stavu věci a rovněž krajský soud dospěl k závěru, že důkazy použité jako podklad pro napadené rozhodnutí poskytly dostatečný podklad pro rozhodnutí. Šlo především o informace ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně Zprávu Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v této zemi za rok 2002, o informace Ministerstva vnitra Velké Británie o Ukrajině ve verzi z října roku 2002, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 4. 4. 2002, č. j. 114167/2000-LP a aktuální informace o situaci na Ukrajině nacházející se v databázi České tiskové kanceláře. Ve správním řízení bylo bezpečně zjištěno, že stěžovatelka, která byla sedm let vdaná, opustila Ukrajinu v říjnu 2003 kvůli problémům s manželem, vyvolaným její údajnou odlišnou sexuální orientací. Manžel ji v důsledku toho několikráte napadl, v jednom případě bylo zranění takové, že skončila v nemocnici. O pomoc na příslušné státní orgány se však neobrátila, ač to bylo možné, jak zdůraznil žalovaný s odkazem na objektivní zprávy založené ve správním spise. Nelze tudíž dovodit, že by státní orgány v jejím případě nezasáhly a potřebnou pomoc neposkytly. Soud se ztotožnil též s právním názorem žalovaného, že výroky o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, byly vydány v souladu se zákonem, neboť ze spisu bezpečně vyplynulo, že žalobkyně není rodinným příslušníkem osoby, které by byl udělen azyl (§ 13 zákona o azylu) a na azyl humanitární není právní nárok a je proto výhradně na posouzení žalovaného, zda žadatelovu konkrétní situaci posoudí jako zvláštního zřetele hodnou. Takto správní orgán postupoval a to i vzdor tomu, že žalobkyně se udělení humanitárního azylu výslovně nedomáhala a nepředložila v tomto směru žádné důkazy. K existenci překážek vycestování se pak krajský soud ztotožnil s názorem správního orgánu, že žalobkyně nenáleží k osobám ohroženým skutečnosti zakládajícími takové překážky, jak vyplynulo z informací o zemi jejího původu i z údajů uváděných samotnou žalobkyní. Ta žádné relevantní obavy

z návratu do vlasti v průběhu správního řízení nespecifikovala, přičemž obavy z útoku fyzické osoby pro soukromé důvody nejsou z tohoto pohledu důvodem pro uplatnění § 91 zákona o azylu. Krajský soud uzavřel, že žádný z žalobních důvodů není opodstatněným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem (i žalovaným), pokud oba tyto orgány dospěly k závěru, že na stěžovatelku nelze vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu; vyslovuje přesvědčení, že žádost o udělení azylu byla podána důvodně. Znovu opakuje, že má obavu o své zdraví a život v případě návratu na Ukrajinu, neboť zde byla fyzicky napadána pro svou homosexuální orientaci. Připustila, že homosexualita není na Ukrajině již několik let trestná, avšak heterosexuální lidé, včetně těch, kteří zastupují státní moc, se i nadále chovají tak, jakoby se o trestnou činnost jednalo. Stěžovatelka je přesvědčena, že jsou proto u ní dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť pronásledování státním aparátem lze přiřadit pod toto ustanovení, když stěžovatelka patří do sociální skupiny homosexuálně orientovaných a je pronásledována právě z tohoto důvodu, což domovský stát toleruje. Upozornila v této souvislosti na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, v němž se uvádí, že pronásledování se týká za normálních okolností kroků, které podnikají orgány nějaké země, může však také vycházet od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy této země, přičemž tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopny zajistit účinnou ochranu.

Dále se stěžovatelka dovolává důvodu kasační stížnosti, na něž pamatuje ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a nemohl tudíž o žádosti spravedlivě rozhodnout, přičemž nerespektoval situaci žalobkyně, že jako účastnice azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi; krajský soud tuto skutečnost ponechal bez povšimnutí.

Konečně pak se stěžovatelka dovolávala i důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když má za to, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou. Žalovaný se přitom dopustil porušení správního řádu minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování, jeho rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí je nedostatečné. Jde o takovou vadu, kterou nelze odstranit a podle názoru stěžovatelky je nutno řízení před správním orgánem zopakovat. Krajský soud přitom porušil svou povinnost přezkoumat napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející z hlediska dodržení procesních pravidel. Stěžovatelka nesouhlasí též se způsobem, jakým se soud I. stupně vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Přehlédl totiž situaci na straně stěžovatelky, která svůj návrat do domovské země nepovažuje vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný. V této souvislosti poukazuje na Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2002 na Ukrajině. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému osudu v Hradci Králové k dalšímu řízení. Současně žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s., což odůvodňuje tím, že potřebuje být nadále přítomna v České republice především proto, aby mohla uplatňovat svá procesní práva u soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Připouští, že stěžovatelkou tvrzené bití manželem pro její homosexuální orientaci je sice nepříjemné, ale není pronásledováním pro odlišnou sexuální orientaci ve smyslu zákona o azylu. Doporučuje stěžovatelce řešit její problematickou situaci prostřednictvím rozvodu a nikoliv zákona o azylu. Pokud se stěžovatelka dovolává Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané vysokým komisařem pro uprchlíky v lednu 1992, pak správní orgán dodává, že není tento materiál pro něj závazný, neboť má pouze doporučující charakter. Stěžovatelka však podle jeho názoru nenaplňuje důvody v Příručce uvedené, neboť ve své žádosti o azyl neuvedla žádné skutečnosti spadající pod důvody dle čl. 65 výše uvedené Příručky. Odkazuje v tomto směru na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné během správního řízení a připomíná, že ani soud neshledal v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost či vady řízení. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a dále nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a které by mu umožňovaly se od zásady vázanosti rozsahem a důvody kasační stížnosti odchýlit. Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. specifikované stěžovatelkou.

Stěžovatelka se nejprve dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v tomto směru krajský soud (ani žalovaný správní orgán) nepochybil, neboť na objektivně zjištěný skutkový stav aplikoval správný právní závěr a nedopustil se ani pochybení při jeho výkladu.

K tomu nutno uvést, že ze správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatelka žádost o udělení azylu podala dne 25. 10. 2003 a v ní uvedla, že Ukrajinu opustila v říjnu roku 2003 kvůli problémům s manželem, který ji ohrožoval na životě. Manžel měl psychické problémy, byl žárlivý a v posledním období stěžovatelku napadal zejména proto, že zjistil její odlišnou sexuální orientaci. Asi dva měsíce před odjezdem stěžovatelky do České republiky ji přistihl doma s přítelkyní, obě ženy zbil a ty se pak léčily v nemocnici. Konflikty se odbývaly za přítomnosti nezletilé dcery manželů a stěžovatelka se rozhodla situaci řešit odchodem ze země. Na policii či jiné odpovědné orgány své země se se žádostí o pomoc neobrátila, protože byla přesvědčena, že by jí nepomohly. Jiné problémy ve své vlasti neměla. Uvedla, že v případě návratu do vlasti se obává o své zdraví a život z důvodu možných útoků ze strany manžela.

Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení zjištěno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci posuzoval, zda Krajský soud v Hradci Králové (a předtím správní orgán) se nedopustily nezákonnosti, pokud skutečnosti uváděné stěžovatelkou nepovažovaly za důvod pro udělení azylu zejména podle ustanovení § 12 písm. b) citovaného zákona, jehož se stěžovatelka dovolává. Dospěl k závěru, že tvrzené nezákonnosti se nedopustily, neboť problémy stěžovatelky s manželem pro její odlišnou sexuální orientaci, byť se jedná o skutečnosti závažné, pod důvody vymezené zákonem o azylu podřadit nelze. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelka se se svými problémy na příslušné úřady v domovské zemi vůbec neobrátila, takže nelze její námitce o tom, že jednání ze strany jejího manžela jsou ve státě podporována či příslušnými orgány trpěna, přisvědčit. K tomu nezbývá než opakovat, že podle informací soustředěných správním orgánem tak, jak jsou podrobně o zemi původu stěžovatelky uvedeny v napadeném rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že na Ukrajině neexistuje žádná oficiální diskriminace homosexuálů (viz. informace Ministerstva vnitra Velké Británie ve verzi z října roku 2002 či informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 4. 4. 2000). Naopak Ukrajina se stala první republikou bývalého Sovětského svazu, v níž nebyla homosexualita nadále trestným činem. Je tudíž nepravděpodobné, že by stěžovatelka mohla na Ukrajině být za svou sexualitu stíhána. Pokud se stěžovatelka na příslušné orgány se svým problémem neobrátila, stává se její argumentace, že lidé zastupující státní moc se i nadále chovají tak, jakoby se o trestnou činnost jednalo, nepřesvědčivou. V této námitce proto Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil a nemohl přisvědčit ani jejímu dovolávání se metodologické Příručky procedur a kritérií pro postavení uprchlíka. Ač se za pronásledování v označené Příručce považuje nejen pronásledování ze strany státních orgánů, ale rovněž ze strany obyvatelstva, nelze pominout, že podmínkou takového pronásledování je, že státní orgány (úřady) takovou činnost ze strany obyvatelstva vědomě schvalují. Z toho, co již bylo uvedeno, nelze dovodit, že by v domovské zemi stěžovatelky byla vedena, ať již ze strany státu, či státem schválená perzekuce osob s homosexuální orientací. Politický systém v zemi původu stěžovatelky dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tato skutečnost nebyla v řízení vyvrácena.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že nenastaly podmínky vymezené zákonem o azylu a krajský soud při posouzení právní otázky nijak nepochybil. Námitky vztahující se k naplnění prvního tvrzeného důvodu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] proto nebyly shledány důvodnými.

Stěžovatelka se dále dovolává kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a krajský soud tuto skutečnost ponechal bez povšimnutí, jakož i to, že situace stěžovatelky,

jakožto účastnice azylového řízení jí nedovolovala zajistit si důkazy o perzekuci v domovské zemi. K tomu nutno uvést, že podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Nejprve je třeba se vyjádřit k významu jednotlivých částí označeného ustanovení.

K významu první části písm. b) citovaného zákonného ustanovení („došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu“) je třeba uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Krajský soud se zabýval konkrétními dopady právě uvedeného a neshledal, že by žalovaný nezjistil úplně skutkový stav. Nejvyšší správní soud dospěl obdobně k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně popsána a vyplývají z provedených důkazů. Po důkladném posouzení závěrů Krajského soudu v Hradci Králové se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje a konstatuje, že skutkový stav má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu.

Význam další části písm. b) § 103 odst. 1 s. ř. s. („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelkou uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo.

K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, jakož i k jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená rozhodnutí ani touto vadou netrpí.

Tak lze tedy shrnout zejména, že žalovaný provedl dokazování dostatečným způsobem a na základě zjištěného skutkového stavu spravedlivě rozhodl; obstaral pro své rozhodnutí dostatek důkazů, z kterých se dal řádně dovodit jím učiněný závěr, přičemž respektoval omezené možnosti stěžovatelky a vycházel z dostatečně prokázaných skutečností; krajský soud pak rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že žádný z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal. Krajský soud tedy učinil správně, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil.

Stěžovatelka konečně namítala i porušení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (kasační stížnost, lze podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé).

Ke konkrétní námitce stěžovatelky - krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou; správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování, resp. rozhodnutí žalovaného neodpovídá dikci § 47 odst. 3 správního řádu a řízení tak trpí neodstranitelnou vadou a je třeba je zopakovat - zaujal Nejvyšší správní soud závěr, že rozhodnutí je zcela v souladu s dikcí ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, není zatíženo neodstranitelnou vadou, a řízení není třeba proto opakovat; krajský soud tak postupoval i v této otázce správně. K další opakované námitce stěžovatelky - správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování - odkazuje Nejvyšší správní soud na výklad podaný k § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (viz výše) a stěžovatelce rovněž nepřisvědčil.

K další námitce - stěžovatelka uvedla, že krajský soud byl povinen i v jejím případě přezkoumat rozhodnutí, jakož i jemu předcházející řízení z hlediska dodržení procesních předpisů – Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud rozhodnutí přezkoumal zcela v souladu se zákonem, a s jeho závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v souzené věci naplnění žádného z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

Konečně k poslední skupině námitek stěžovatelky, v níž nesouhlasila ze způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování, resp. že krajský soud přehlíží situaci na straně stěžovatelky, která svůj návrat s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie nepovažuje za bezpečený, Nejvyšší správní soud dodává, že i v tomto směru shromáždil správní orgán pro své rozhodnutí dostatek podkladů a nelze mu vytýkat, že by se touto otázkou nedostatečně zabýval. Totéž pak lze říci o postupu krajského soudu. Podle ustanovení § 91 zákona o azylu povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Z těchto taxativně vyjmenovaných důvodů se stěžovatelka dovolává nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení v případě návratu na Ukrajinu. Jak vyplynulo z informací soustředěných žalovaným o zemi původu stěžovatelky, nelze se domnívat, že by v případě návratu do vlasti mohla být vystavena nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Žádný z dalších taxativně vymezených důvodů ustanovení § 91 zákona o azylu v případě stěžovatelky zjištěn nebyl. Správní orgán i v tomto směru soustředil dostatek podkladů a neporušil při zjišťování skutkové podstaty žádné ustanovení správního řádu. Krajský soud tudíž neměl důvodu se od tohoto posouzení odchýlit.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost nebyla shledána důvodnou, a proto ji musel podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady řízení neuplatňoval a stěžovatelka byla v řízení neúspěšná, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu